

futes ommetegi maaades. Ja Ewangeliumi öppetajad teggid leelmatu jutlusti linnades ja maal. Ja et kattoliki waimolisik maawallitseja isse helle olli, siis ollid ta temma ussolised allamad rahhul ja ei tüllitanud feddag'i.

Agga se keif läks ühhel hobil teiseks, kui Ets-piis'op Wirmian wallitsema häälas. Ni kohhe telas temma Ewangeliumi jutlust, pühha kirja lugemist ja maias ollemist kange nuhtlustega ühvardades. Temma sundiad ajasid foerte, piitsade ja möefadega surmani ehmataand Ewangeliumi ussolised kattoliki palvetele. Keik need kes vasto seisid ja omma fallist uslo ei tahtnud ärrawanduda, voeti finni, wissati hirmsate wangitoruidesse kus neid mitmesuguse waewaga pinati. Lapsed fisti omma wannemate täest, wannemad laste testelt, õdde omma wanna ja pruut peigmehhe förwäst. Üks häddatissendamine täis keif läbbi maa.

Mis Piistop isse ei joudnud sedda teggid sadana farwalusse ja waljusega temma teendrid ja nouandjad. „Oh kui ma sedda rägin siis lõhkeb minno süddaa tuhhande hawaga agga minna pean räkimo, ja olleks se ka minno surm.“

„Oh armas emma,“ ütles noor wööras ärge waewage ennast, lasle surnud puhhata. Keige förgem on sohhut moïtnud ja pattusi pöörjale andeks annud.“

„Agga minna pean töt tunnistama, se on üks pattusi pöörmise tüf, ja Issanda heldust füitma,

ja ei woi selle jures omma lihhale mitte armo anda. Teie, minno armjad, ollete wist keif piihhas kirjas luggenud: Kui Jutidesi wosletunnistusse läbbi wagga usklif Tehwanus surma moisteti, ja se tigge rahwa hulg tedda wälja wiis, siiwidega tedda surnuks wissama, pannid möningad omma rided mahha ühhe noremehhe ette, nimmege Saulus, kes neid hoidis, ja temmal olli mele hea jelle wagga mehhe surmast. Wadale nisuggune ollin minna fa. Minna ollin Katolik, Salzburgi linna eßimeneest suggowössadest, kes keif föwad kattolivid. Ja minnul olli heameel et Lutheruse ueso rahwale jutlus armoöppetusest ja pühha kirri telati, watasin tiggeda rõõmoga aknast, kui neid hulgasiste wangi widi ja pärri sin igga päär wangi de arro; test teadke, minno omma poeg olli Ets-piis'oppi tenistuses ja otsetui temma parrem tässä selle hirmsa ammeti sees. „Oh, Issand, hildis temma, ja töötis omma füstunud silmad üllespiddi, „ärra minne mitte sohtusse minnoga, test minna tunnen omma patto ja minno üllesohhus on allati minno ees.“

„Oh, emma, eks ja tea, et firjutud on: kui sinno pattud werri punnafased olleksid, siis peawad nemmadi summe walgeks sama.“

„Dah, sunna wagga hingefe, agga meie pattud on ka wägga sureb. Issand hildis taua omma helle armoga, agga meie ei holinud test, funni ta föue-mürristamisega meie föwwa süddamete vasto